

per dag en des avonds, meest die tijd, dat Eva, hoe ongaarne ook, nog iets kan genieten van haar omgeving en ook de verpleegster de plichten tegenover haar kinderen niet te veel verzaakt.

Voor meerdere hulp en nachtwake komt een degelijk man, want de heer Van Voorst is eenigszins van 't ouderwetsch gevoelen, dat, indien zijn „wettige vrouw” niet genoegzaam helpen kan, er van die eigenaardige toestanden met een ziekbed samengaan, die een mannelijken steun wel gewenscht maken, en hij is niet genoegzaam opgegaan in de verlichte begrippen van onzen tijd, dat de liefste en onschuldigste vrouwen- en meisjeshandjes werk verrichten, waarvoor onze grootmoeders op hun zeventigste jaar nog gebloed zouden hebben. Maar hij is ietwat achterlijk in zijn ideeën.

Van zijn nieuwe vriendin verlangt hij niets dan haar gezelschap en de uren met hem door te brengen, die hij van zijn vrouw niet eischen mag; want haar goed recht op levensgenot heeft hij immer hoog gehouden.

Het eerste werk van de verpleegster is: al de geneesmiddelen opruimen en plaatsen buiten 't oog van den patient. Ze schikt ze keurig netjes op een blad en dan, in den uitersten hoek. De zware gordijnen opent ze juist zoo veel, dat het hem niet hindert en er toch van de lente iets naar binnen komt.

De toppen der boomen, vol witte en roze bloesem ziet hij en met hun vriendelijken groet komt óók een waarschuwing: misschien voor 't laatst!

„Ze staan mooi!” — zegt hij zacht.

Nog is ze aan 't schikken en plooiën van de gordijnen. Ze komen niet naar haar zin, te veel licht mag niet, maar hij moet wat meer zien, dan al dat satijn en fluweel.

„Ziet u de bloesems?” — Nu keert ze zich half om, 't gordijn nog opgeheven. — „'t Licht hindert u zóó niet, — is 't wel?”

Dan komt ze naar 't bed en haar hoofd even op gelijke hoogte houdend met hem, ziet ze of haar doel bereikt is.

„O ja, zoo is 't goed. — Beeldig mooi, vindt u niet?”

„Heel mooi!” — en dan na een oogenblik zwijgens — „ik zal de vruchten niet zien.”

„Wie van ons zal ze zien? — Op dat punt staan we altijd en allemaal voor een vraagstuk. Er zullen nog heel wat vóór u gaan, gelooft u 't wel?”

Aldoor ziet hij naar 't wit en rood daarbuiten en de zonnestralen, glijdend over 't mooie groen.

„Geloof u nog aan mijn genezing?”

Mevrouw Reeze heeft het druk. Ze vult een milieu met primulaveres en telkens moet ze op een klein afstandje haar werk bewonderen.

„U hebt een bijzonder flinken tuinman, want zóó groot zag ik de primula's nooit. Houdt uw vrouw veel van bloemen? — Zeker wel — ze heeft 'n keurigen smaak.”

Geen antwoord. Hij volgt haar in al die aardige drukte en verwondert zich, hoe van dat eenvoudige mensch een bekoring uitgaat, zoo groot, als hij ondervindt. De vraag heeft ze niet verstaan, dat meent hij althans.